

Dr. Ali KILIÇGÜN
Bolu Abant
İzzet Baysal Üniversitesi
Tıp Fakültesi
kilicgun@gmail.com

Ölürsem Sevdiğim...

Üniversiteden o gün erken çıkıp, İstanbul'un o muhteşem yarım adasında yürümeye başladı. Defalarca geçtiği sokakları, tarihi yapıları ezbere biliyor fakat yine de hayranlıkla bakınıyordu. Kendini birkaç yüzyıl öncesinde geçen bir romanda bazen İhsan Oktay Anar, bazen de Vedat Türkali karakteri gibi hissediyor ve bu onu mutlu ediyordu. Ezbere bildiği, belki de son kez göreceği yerleri bu defa derin derin nefesler alarak yürüyordu. Akşama kadar vakit dolduruyordu. Bir dükkânın önünden geçerken çalan türküye takıldı. "Felek çakmağını üstüme çaktı, beni bir onulmaz derde bıraktı." Sıla ile görüşmelerinde dinlemişlerdi, onun gözlerine bakarak "Ölürsem sevdiğim üstüme sen gel." demişti Ali ve bu ona söylediği son sözleri olmuştu.

Kedilerini saymazsak, yalnız yaşıyor ve dışarı çıkmayı pek sevmiyordu. Son yıllarda iyice içine kapanmıştı, insan içine çıkmak, kimseyle temas etmek istemiyordu. Hiçbir şey artık onu sevindirmez, üzmez olmuştu. Laboratuvarında yaptığı bilimsel çalışmalar dışında heyecan duymayı unutmuştu.

Şimdi otuz sekiz yıllık hayatının en önemli kararını vermek üzereydi. Türkiye'den Mars'a gidecek ekibe sonuçlarını çok düşünmeden başvuru yapmış ve seçtiği haberi gelmişti. Bu durumdan sadece Onur'a söz etmişti. Bu gece kesin kararını ona açıklayacaktı. Onur'la Beyoğlu'nda bir lokantada buluşacaklardı. Başvuru yaptığında sert tepki göstermişti. "Dönüşü olmayan bir yolculuk bu, nasıl gidersin?" demişti. Haliç'i geçip Galata'ya doğru yürümeye devam etti. Koşturan insanlara, çalan kornalara, altalardaki balıklara, simitlere, martılara sanki ilk defa görülmüş gibi baktı. Tünel'den Taksim'e doğru yürürken dokusu ne kadar bozuldu içerikli sohbetlerin hepsini unutarak bir sevgiliden ayrılır gibi hüznle baktı şehre. Birbirimizi güzel hatırlayalım, der gibi baktı binalara, insanlara, kedilere, sokak çocuklarına... Hâlâ vakit vardı, buluşma saatine; kahve söyleyip beklerken Sıla geldi yine aklına. "Seni görmeyeceğim, aramayacağım, konuşmayacağım ama bu dünyada var olduğunu bilmek bana yeter" demişti. Yine derin bir nefes alıp kahveyi bitirdi.

"Kardeşim sen aklını mı yitirdin, bir daha dönemeyeceğin, muhtemelen de kısa sürede ölüp gideceğin bir gezegene gidilir mi? Hem de hiç kimse buna zorlamamışken. Derdin ne senin, ne yapmaya çalışıyorsun, kimi cezalandırıyorsun, kimden intikam alıyorsun?"

"Dur bi sakin ol, herkes buraya bakıyor."

"Baksınlar! İşin gücün var; dostların, ailen var. Macera arayan çocuk musun sen, oyun mu bu?"

Ali gerilmeye başlamıştı ama önce Onur'u sakinleştirmesi gerekiyordu. Dur, sus işareti yaparak bir şeyler içelim, dedi. Garson siparişleri getirmeye gittiğinde, yüz yüze bakmadan sessizce oturmaya devam ettiler. Biraz sakinleştikten sonra Ali "Kimseyle görüştüğüm mü var dostum, seninle bile ayda yılda bir. İyi ki de görüşmüyorum, her insan bir aldanış değil mi?" dedi.

"Ne aldanışı kardeşim bırak bu işleri. Aldatmak diye bir şey yoktur, o yalnızca bir algıdır. İnsanlar yaşamlarını kendi istedikleri gibi sürdürürler; bu sana uymaz, sen bunu öyle algıyorsun. Kimse ben gideyim Ali'yi aldatayım demez; kendi isteğinin, hazzının, çıkarının peşinde gider; o kadar basit."

"Hiç de o kadar basit değil dostum, kimseye güvenmeyelim o zaman."

"Güvenemezsin zaten, duygusal ilişkilerde güven yoktur. Olamaz da, adı üstünde duygusal, her an değişebilir. Güven sadece ticari işlerde sözleşmelerde geçerlidir; orda da yasal boşluklar kadardır. Risk almak vardır yalnızca, ya o cesareti bulursun alırsın ya da alamazsın. Ne sen ne Sıla alabildiniz mi o riski, hayır. Yani canım kardeşim güven sadece iki ciltlik bir Türk romanıdır."

Yine bir sessizlik başladı aralarında. Onur, yanında kendini huzurlu ve güvende hissettiği bir arkadaşıydı. Bıkmadan, usanmadan Ali'yi aramış sormuş; yeterince yanıt alamamasına rağmen ilişkisini sürdürebilmiş nadir insanlardandı. İşinde ve evliliğinde düzenli, başarılı biriydi. İyi bir sitede evi vardı, kızı iyi bir özel okula gidiyordu... Sessizliği bozan Onur oldu:

"Veda partisi de yaparız artık; şampanyalar, havai fişekler filan. Hey, dünya! Bakın Ali gidiyor, ne mutlu bize. Kahraman o; kendini bilime, insanlığa adanmış. Hadi gelin halay çekelim!"

"Tamam Onur, sulandırma. Konuşuyoruz şurada, sana söylediğime pişman etme beni dostum."

"Söylemeseydin kardeşim, zaten haberlerden duyardım; önce gittiğini, sonra ölüp cesedinin uzay boşluğunda gezinip duracağını. Her şeyi takip ederdim basından."

"Zaten bu bir veda partisi değil, cenaze töreni olur ancak benim için. Hep sana derdim ya kendi cenazeni merak ediyor musun, diye. Ben ederdim, aslında bir bakıma şanslıyım, şimdi böyle bir törenle merak ettiklerimi görebilirim. Kimler gelecek, kimler hangi duyguları hissedecek."

"Fakat ortada bir ceset yok, ceset yoksa cenaze töreni de olmaz. Gerçi epeydir ölü gibisin ama..." Bu gece ilk kez gülümsemişti Onur. Gülümsemeye devam ederek "Veda partisine, pardon cenaze törenine Sıla'yı da davet edecek misin?"

"Evet tabii, kocası da gelir, halaya da kalkarız, çocuklarla da oyun alanında oynarız harika olur."

"Harika olur tabii, kedileri de onlara emanet edersin. İkinci çocuk olunca gidip ikinci kediyi aldın. Ne güzel, hediye gibi olur; unutmazlar seni ailecek. Ben baba olmadım-anca kedi babası-hiç değilse siz tam bir aile olun, dersin"

"Benim cenaze törenim Sıla'yla son görüştüğümüz gündü zaten. O gün anladım ki ispata gerek olmayan tek gerçek bir kadının gözyaşlarıdır. Ben onun gözyaşlarıyla yıkandım, yundum. Gömülmeye hazırım yani. Beni niye anlamıyorsun Onur, bu dünyaya ait hissetmiyorum kendimi. Tek ait olduğumu hissettiğim yer Sıla'nın gözleriydi, gidip oraya yerleşmek istedim. O da olmadı, hayatımın en büyük zamanlama hatasıydı."

"Bu dünyada bir sana hayat yok, bir tek sen sığmadın değil mi? Sadece sen aşk acısı çektin, sadece sen ailenle sorun yaşadın öyle mi? Şimdi büyük bir cesaret gösteriyorsun, sen gideceksin ama adın tarihe yazılacak, bütün dünya seni konuşacak. Öldükten sonra eserleri popüler olan sanatçılar gibi. Yaşarken kıymeti bilinmedi, yazık adama, diyecekler değil mi? Kime neyi ispat edeceksin kardeşim, kendi hayatını ortaya koyarak mı öç alıyorsun herkesten? Eğer öyleyse bu bir cesaret değil, tam bir kaçış. Git bak bakalım Mars'ta hayat var mıymış? Gidince ben dünyadaki hayatın içine ettim, bir de buraya bakmaya geldim, dersin."

"Hiçbir amacım yok yalnızca gitmek istiyorum; uzağa, çok uzağa. Sıla çok uzakları görebiliyor, eminim ki nereye gidersem gideyim o benimle olacaktır."

"Hadi ya, senin dünyanın yalnızca Sıla'dan mı ibaret? Başka kimse yok mu seni seven?"

"Hayır, öyle demek istemedim."

"Dur, kesme sözümü! Sen böyle yaptığında, insanlar seni daha çok sevmeyecek ve pişman olmayacaklar; sadece acıyacaklar. Bunu sakın sevmekle karıştıрма canım kardeşim. Acınarak sevgi elde etme, olsa olsa dilenciliktir. Hiçbir duygu

talep edilmez, kendiliğinden gelişir. Duygusal bencilsin, geldiğin yollardaki her şeyi yakıp, geçip karşısına dumanını seyretmek istiyorsun”.

“Dostum, dedim ya, hiçbir amacım yok diye; bırak artık böyle bilgiç tavırlarla yargılamayı. Yeter ama...”

“Tamam lan, susuyorum. Yürü git, nereye gidiyorsan; Mars’a mı, Satürn’e mi, Uranüs’e mi?”

Yan masada bir kadınla bir erkek oturuyordu, rakının yanında çay istediler. Adam çaya şeker attı ve özenle, dalgın bir şekilde yaptığını seyretti. Kadın çayını içmek için adamın hareketini izledi. Belli ki söze nasıl başlayacaklarını bilemiyorlardı. Onur pencereye döndü, rüzgarın yaprakları savurmasını izledi. Her şeyin bir miadı olduğunu düşündü. Dostlukların, ilişkilerin, kentlerin, çayın, şekerin...

“Bak Ali çay kaşığının sesini duyuyorsun, rüzgar nasıl esiyor görüyorsun, ses yoksa, hareket yoksa yaşam da olmaz. Zamanın geçmesini sağlayanlar da onlardır. İşte Mars’ta olmayan bu... Yani kardeşim bu seninki zamansız bir ölüm yolculuğudur.”

“Peki bugüne kadar olan yolculuğum, o ne olacak, bir yere vardı mı? Hayır. Bu dünya içinde çocukluğumun olduğu bir otobüs, hayatım da onun yolculuğu. Yol aldıkça eskiyen, arızalanan, enerjisi azalan bir otobüs. O çocuğa kıyamıyorum, yoksa gider o şoförün ağızını burnunu dağıtırdım. Ne istediğim durakta durdurabildim, ne de istediğim kişiyi bindirebildim.”

Onur garsondan sert bir içki hazırlamasını istedi. Ali’ye içki yasaktı. Mars’a gidecekler özel bir beslenme programına alınmışlardı. Onur o zaman yine dalgasını geçmiş, ne güzel sağlıklı öleceksin, cesedin yakışıklı olacak, demişti. Ali konuşmaya başlamak için Onur’un gözlerini yakalamaya çalışıyordu.

“Sıla’ya mektup yazdım...”

“Hah, şimdi tam oldu; ben de böyle bir şey bekliyordum senden” diyerek sözünü kesti. Sonra devam etti: “Ne olacak yani; mektup yazdın da, kadının canını mı yakmak istiyorsun? Ben gidiyorum, dönmeyeceğim ama sen de bu mektubu sürekli oku, üzül, ağla; öyle mi diyeceksin? Başına da türkülerden sözler -ölürsem üstüme sen gel sevdiğim- yaz, tam olsun. Kendinden vazgeçmişsin, bari onu rahat bırak. Hem nereye gelecek, ortada ne ceset olacak ne de mezar. Artık yıldızlara bakarak dinler türküyü.”

“Ne yapabilirim?”

“Kardeşim, sen hangi yüzyılda yaşıyorsun? Hayal dünyasından bir türlü çıkamadın, üstelik de gerçeklerle de karıştırır oldun. Gidersin, konuşursun, yüz yüze vedalaşırsın. Öyle mektup filan yazıp da ölene kadar acı çektirme. Cesur ol bu kez. Bana da okuma mektubu, seni kaybettiğime mi yanayım, Sıla’ya mı üzüleyim?”

Sarıp ayrıldılar, Ali yürümek istediğini söyleyerek İstiklal caddesinden, Sıraselviler’e doğru yöneldi. Mektubu çıkarıp okumaya başladı. Kulağında Onur’un sözleri yankılanırken gözleri doldu. Dalgın bir şekilde giderken mendil diyen çocuğun sesiyle ayılır gibi oldu. Bir yandan kağıt mendille gözlerini silerken bir yandan da, son paragrafı kıvrırcık saçlı, esmer çocuğa okumaya başladı:

Ben Mars’a gidiyorum Sıla. Sana bütün dünyam oldum demiştim ya, seni kaybedince yeryüzü de kayıp gitti ayaklarımın altından. İnsan Sıla’sını kaybedince artık her yer gurbet olurmuş. Her yer yıkım, her yer savaş alanı... İçim içime sığmayınca, ben de çareyi dışıma çıkmakta buldum. Şimdiye kadar olan ömrüm seni bana getirdi, kalanı senden götürmeye yetmeyecek biliyorum. Dünyanın her dönüşünde izleyeceğim seni, dans ederken hayal edeceğim. Her gökyüzüne baktığımda yıldızlar göndereceğim. Hoşça kal Sıla, hoşça kal dünya...

